

NAAR EEN EIGEN GELUID

Voorwoord

Met de foto van de Liederentafel op de omslag en de titel *Naar een eigen geluid*, krijgt muziek een symbolische rol in dit jaarverslag van zorggroep Maas & Waal. Daar hebben we bewust voor gekozen, omdat muziek, naar onze mening, raakt aan de essentie van goede zorg. Muziek begint altijd met luisteren. En luisteren is dé manier om de ander echt te leren kennen; een vereiste voor wie welzijn als de kern van zijn beleid beschouwt.

Daarmee staat *Naar een eigen geluid* niet op zichzelf. In *Zien Doen Belevén**, ons jaarverslag van 2010, hebben we laten zien te willen bewegen naar een nieuwe manier van werken in de ouderenzorg. We hebben onze blik verlegd naar wat iemand kan en wil, in plaats van wat niet (meer) mogelijk is. Aandacht, eigen regie en meedoen zijn daarbij centraal komen te staan. Oftewel, we zijn gaan zien, door anders te kijken. We zijn gaan doen, in plaats van naar iemand anders te wijzen. En we zijn gaan beleven, zodat eenieder het gevoel krijgt ertoe te doen.

Dat de route naar eigen regie er een is van stapsgewijze vorderingen, is zichtbaar geworden in ons jaarverslag van 2011: *Stap voor stap*. We merkten wel waar aandacht, eigen regie en meedoen toe kunnen leiden, maar moesten ook wennen aan het veranderende perspectief. Net als aan het tempo waarmee de veranderingen zich voltrokken. Dat gold voor ons allemaal: cliënten, naasten, medewerkers, vrijwilligers en de organisatie als geheel.

Wat we in 2010 vanuit een inhoudelijke overtuiging zijn gestart, heeft sneller dan voorzien ook een financiële grondslag gekregen. We moeten het met minder doen. De afgelopen jaren hebben we daar al ervaring in opgedaan. We hebben geleerd wat het kan brengen om zuinig op zorg te zijn. We hebben ervaren dat onze focus op eigen regie, aandacht en participatie leidt tot meer welzijn bij cliënten. We hebben gezien dat medewerkers hun vakmanschap laten gelden en het verschil tussen 'zijn' en 'welzijn' kunnen maken – vaak door kleine dingen anders te doen.

We raken er anno nu dan ook steeds meer van overtuigd dat we op de juiste weg zitten. De eigen kracht en regie van mensen blijven we daarom stimuleren. En we gaan door met het organiseren van de zorg rondom de cliënt in plaats van rondom de organisatie. Want daar, bij de cliënt, komt alles samen: het vakmanschap van medewerkers en de kracht, inzet en vindingrijkheid van familie en mantelzorgers, vrijwilligers en anderen.

Zo bezien hebben we als zorggroep Maas & Waal wel wat weg van de plaatselijke harmonie: lokaal verankerd, van iedereen, voor iedereen, met iedereen. En met als doel samen zowel letterlijk als figuurlijk muziek te maken. We voelen de overtuiging dat het daarom gaat; we zien de prachtige voorbeelden die dat gevoel ondersteunen. Maar we zijn er nog niet. Dit jaarverslag heet dan ook niet voor niets *Naar een eigen geluid*.

Bert van Lingen

voorzitter raad van bestuur zorggroep Maas & Waal

* De jaarverslagen *Zien Doen Belevén (2010)* en *Stap voor stap (2011)* zijn via onze website www.zmw.nl te downloaden.

De cliënt als dirigent

de eigen kracht en verantwoordelijkheid van de cliënt. Een rol waarin de cliënt sturing geeft aan het netwerk om hem heen, bestaande uit familie, vrienden en (zorg)organisaties die hulp en ondersteuning kunnen bieden wanneer de eigen kracht van de cliënt tekortschiet.

Maar waarom willen we eigenlijk dat een cliënt de regie op zich neemt? Daar zijn twee redenen voor. We willen de ouderenzorg toekomstbestendig maken, oftewel betaalbaar houden – ook in de toekomst. Dat kan door cliënten meer de regie te laten nemen en de zorg te beperken tot de momenten waarop zij niet in staat zijn de regie te nemen. Minstens zo belangrijk is dat eigen regie zorgt voor een gevoel van grip hebben op je leven, van ertoe doen, van welzijn. Dat is een gevoel waar eigenlijk geen enkele zorg tegenop kan. De cliënt als dirigent dus. Niet van een orkest, maar van zijn eigen leven waarin hij zelf het tempo en ritme bepaalt.

De overtuiging dat de weg naar eigen regie, aandacht en meedoen de goede is, groeit met de dag. Het aantal voorbeelden waarin (een vorm van) eigen regie een

rol speelt, neemt toe. En daarmee ook de ervaring hoe we cliënten – en ook hun naasten – kunnen verleiden zelfredzaam te zijn. Niet alle cliënten pakken namelijk uit zichzelf het dirigerestokje op. Velen kunnen dat (nog) niet en hebben een steuntje in de rug nodig. Dat is bij uitstek het moment waarop wij als zorgorganisatie ons vakmanschap en ondernemerschap laten gelden.

Dat doen we bijvoorbeeld door cliënten bij elkaar te brengen voor een reeks keukentafelgesprekken. Tijdens deze informele bijeenkomsten vinden cliënten herkenning en erkenning bij elkaar voor de mooie en verdrietige momenten die een lang geleefd leven met zich meebrengt. Ontdekken dat je als generatiegenoten zo veel deelt en daardoor elkaar tot steun kunt zijn: het is een mooi voorbeeld van samenredzaamheid.

Een ander prachtig voorbeeld laat zich zien in Klein Waelwick. Kort na de ingebruikname van de nieuwbouwwoningen zijn er huiskamergesprekken georganiseerd met als doel de eigen regie van cliënten en hun naasten te bevorderen. Al snel bleek één groep

cliënten de situatie echt naar eigen hand te zetten. Zij spraken zich gezamenlijk, onder leiding van hun eigen voorzitter, uit voor wat zij belangrijk vonden in hun nieuwe woonomgeving. Toezicht en activiteiten – veelal de eerste zorg van familie – hoorden daar níét bij. Dat regelden de cliënten zelf wel. Zo gezegd, zo gedaan: inmiddels letten deze cliënten op elkaar en organiseren zij zelf hun activiteiten.

We leven in een tijd waarin bezuinigingen en hervormingen hoogtij vieren. In zo'n tijd ligt de vraag voor de hand of het in eigen hand nemen van de regie wel voldoende oplevert. Wat ons betreft is het antwoord daarop volmondig 'ja'. De foto van de twee wandelende dames – met elkaar in contact gebracht door een activiteitenbegeleidster – illustreert dat misschien wel het beste. Want als je ook op hoge leeftijd een nieuwe vriendschap kunt aangaan, die je naast steun in moeilijke tijden ook veel gezelligheid en plezier brengt, dan is dat van waarde. Niet alleen omdat iemand zich daardoor 'wel' voelt. Maar ook omdat degene die zich 'wel' voelt, minder behoefte heeft aan professionele zorg.

**Aan de keukentafel
elkaars gesprekspartners,
daarbuiten elkaars steun**

**Samen lachen, samen huilen;
vriendschap is van alle tijden,
voor alle tijden**

**Een zelfbewuste
voorzitter
van een
zelfbewuste
groep**

pagina 4/5

In een vast gezelschap en volgens een vast stramien het gesprek aangaan over het heden en verleden. In De Kasteelhof gebeurt het 'Aan de keukentafel', zoals het concept is gedoopt. Omringd door foto's en voorwerpen van weleer en onder leiding van de activiteitenbegeleiding halen cliënten gezamenlijk, soms aan de hand van creatieve werkvormen, herinneringen aan vroeger op. Positieve en ook negatieve. Het maakt dat de groep gaandeweg vertrouwd raakt met elkaar en persoonlijke, ingrijpende gebeurtenissen deelt. Dat blijkt niet alleen aan de keukentafel van waarde, maar zorgt er ook voor dat de cliënten elkaar daarbuiten tot steun zijn.

pagina 6/7

Ton Walraven is een geboren Dreumelse, net als Marie Gerritsen. Dat scheidt een band, zou je denken. Zeker als je beiden in Wamel, in Huize Henricus woont. Toch was het geen vriendschap op het eerste gezicht. "Ik wilde eerst wel eens zien wat voor vlees ik in de kuip had." "Ton overbluifte mij een beetje." Activiteitenbegeleidster Thea van Deursen wist echter ook welke gevoelens er onder de oppervlakte leefden, de eenzaamheid, de behoefte aan mentale steun. Ze bracht hen op subtiele wijze met elkaar in contact. En niet zonder succes. Inmiddels zijn de dames vriendinnen met alles erop en eraan: humor, steun, verdriet, plezier. "We zijn echt blij dat we elkaar hebben."

pagina 8/9

Bij een verhuizing van een klassiek verpleeghuis naar nieuwbouw à la Klein Waelwick, verandert er meer dan alleen de vierkante meters oppervlakte. Het is de complete kleinschalige leefomgeving die opnieuw 'ingericht' moet worden. Waar betrokken familie tijdens het eerste zogenoemde huiskamergesprek vragend in de richting van de leiding keek, namen cliënten het heft in eigen handen. "Dat doen we voortaan zelf." De heer Peters, voormalig vakbondsbestuurder, werd tot voorzitter van de bijeenkomsten gebombardeerd. Gezamenlijk maken de cliënten afspraken, over wanneer en wat er wordt gegeten bijvoorbeeld. En ook houden ze elkaar in de gaten en organiseren ze activiteiten waar zij zelf plezier aan beleven.

De medewerker als muzikant

Immers, hun wordt gevraagd mee te bewegen met de cliënt en flexibel te zijn. *C'est le ton qui fait la musique*, oftewel het is de toon die de muziek maakt. In dit Franse spreekwoord klinkt eigen regie door, en daaruit voortvloeiend ook eigen kracht, verantwoordelijkheid en ondernemerschap. Aspecten die voorheen exclusief bij het management in zorgorganisaties waren ondergebracht. Ze behoren nu ook tot de eigenschappen van individuele medewerkers.

Door het veranderende perspectief – van aanbodgericht naar mensgericht, en daarmee van het collectieve naar het individuele – zijn het namelijk onze medewerkers die vorm geven aan de inhoud van hun werk en in het verlengde daarvan de servicegerichtheid van onze organisatie. We stimuleren medewerkers – en dagen hen zelfs uit! – invulling te geven aan zaken die wij als zorggroep Maas & Waal belangrijk vinden. Een gastvrije houding waardoor mensen zich prettig voelen. Een rustige uitstraling die cliënten uitnodigt tot het stellen van vragen en het doen van voorstellen om hun eigen situatie naar de hand te zetten. Een open blik en professionele nieuwsgierigheid

Als de cliënt de dirigent is, wat zijn onze medewerkers dan? En als cliënten meer en meer de regie gaan voeren over hun eigen leven, wat doet dat dan met de rol van de zorgprofessional? Het zijn realistische vragen die spelen binnen de zorg. Vragen die duidelijk maken dat als er iets verandert bij de ene partij, dat van invloed is op de andere.

Naar de eerder gebruikte analogie van muziek kunnen we onze medewerkers zien als muzikanten. Musici die, naarmate cliënten meer de regie over hun eigen leven gaan voeren, een steeds persoonlijker klankkleur krijgen.

naar de mens en zijn sociale omgeving. Steeds meer ontwikkelen onze medewerkers het vermogen om relevante verbanden te leggen tussen de wereld van de cliënt en die van de zorg. Samen met creativiteit, ondernemerschap en de wil om te excelleren, zijn het de talenten waar de zorgprofessional anno nu over dient te beschikken.

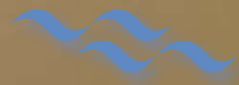
Die talenten zien we bijvoorbeeld terug in de keuken van St. Elisabeth. Daar heeft men de ambitie om op het niveau van een brasserie te koken. Dat betekent vers, voedzaam en à la minute bereid, met de mogelijkheid om in te spelen op individuele wensen. De creatieve ideeën en de positieve instelling van het enthousiaste team restaurantmedewerkers werken aanstekelijk binnen de organisatie en helpen om de ambitie waar te maken.

Het zijn de medewerkers die de schakel vormen tussen buiten en binnen de zorglocatie. Zij halen de buitenwereld binnen en nemen de zorg mee naar buiten. Dat gebeurt bij de dagbehandeling en de revalidatie in Waelwick vaak letterlijk. Terwijl de cliënten van de dagbehandeling in de tuin genieten van

het mooie weer en het voeren van de kippen, oefent de fysiotherapeut met zijn cliënt het lopen zonder rollator. Eerst op een bestraat pad en vervolgens op gras, een nog ongelijkmatigere ondergrond. Nauwelijks na te bootsen binnen in de revalidatieruimte en op een zonnige dag een extra stimulans om nog harder te oefenen teneinde de verloren capaciteiten terug te krijgen.

De kennis van de specialisten ouderengeneeskunde werd voorheen uitsluitend ingezet voor cliënten die woonachtig waren in het verpleeghuis. 'Zonde', zo luidde de opvatting van de medische staf binnen zorggroep Maas & Waal. Ook cliënten buiten de muren van het verpleeghuis zouden profijt kunnen hebben van hun kennis van en ervaring met complexe ouderdomsproblematiek. Zeker als cliënten (en ouderen in het algemeen) zo lang mogelijk thuis willen blijven wonen. En dus zoeken specialisten ouderengeneeskunde en huisartsen elkaar tegenwoordig steeds vaker op. Om kennis te delen, te overleggen en af te stemmen. En samen de kwaliteit van de ouderenzorg naar een hoger niveau te tillen.

Twee weten meer dan een

**À la minute
bereid
het lekkerst**

Buiten revalideren, aangenaam realistisch

Specialist ouderengeneeskunde Miranda Drabbe komt met enige regelmaat huisarts Jan van Herpen tegen in De Kasteelhof. Bijvoorbeeld als hij een bezoek aflegt aan een of meerdere van zijn patiënten. De complexiteit van de gezondheidsproblemen waarvoor huisartsen gesteld worden, neemt toe. Dat wordt deels verklaard doordat ouderen een verhuizing naar een appartement in een zorglocatie alleen ondernemen als thuis wonen echt niet meer kan. Bij de veelal meervoudige problematiek kan de huisarts advies van een specialist ouderengeneeskunde vaak goed gebruiken. En andersom biedt de huisarts de specialist ouderengeneeskunde niet zelden een bredere blik op de situatie van een oudere. Twee weten nu eenmaal meer dan een.

Een verrukkelijke chocoladetaart met perzik en slagroom. Een versgebakken appeltaart. Of een frisse kwarktaart. Uit de keuken van St. Elisabeth komen de lekkerste creaties. Onder de bezielende leiding van chef-kok Cees Heneman wordt de lat voor ‘lekker’ steeds hoger gelegd. Het is slechts het halve werk. Ook aan beleving wordt veel waarde gehecht. En dus geeft Jolanda van Hoogstraten, lid van het enthousiaste team restaurantmedewerkers, de taart in het zicht van cliënten de finishing touch. Of ze zet het luchtventilatiesysteem tijdens het bakken even uit, waarna zich een heerlijke geur door de Plaza verspreidt. “Soms is de taart al verkocht voordat-ie klaar is.”

De tuin van Waelwick is een aangename plek om in te vertoeven, getuige de dagbehandelingscliënten die komen kijken hoe trouwe vrijwilliger Albert de kippen voert. Dat diezelfde tuin ook een uitstekende omgeving is om te revalideren, bewijzen de fysiotherapeuten van Waelwick. Jens Kloos zoekt voor het eerst samen met de heer Vink de buitenlucht op. Op de ongelijkmatige ondergrond van stenen pad en gras leert de fysiotherapeut de revalidant zichzelf te stabiliseren zonder hulp van stok of rollator. Een oefening die opperste concentratie van de heer Vink vergt. Van uitrusten wil hij echter niets weten. “Dit wil ik weer kunnen.”

De organisatie als plaatselijke harmonie

Steeds minder laat onze zorg zich begrenzen door muren, opgetrokken in steen of ontstaan door ingewikkelde systemen en protocollen. Wat ‘binnen’ is, gaat naar ‘buiten’. En wat van ‘buiten’ komt, vindt zijn weg naar ‘binnen’. Daarmee sluiten we aan bij de behoefte van cliënten. We worden onderdeel van hun leefwereld, in plaats van hen onderdeel te maken van onze ‘zorgwereld’. Door onze lokale verankering kennen we elkaar en spreken we elkaars taal. We zijn zoals de plaatselijke harmonie: onderdeel van de gemeenschap, toegankelijk voor iedereen.

Een sterk kenmerk van de plaatselijke harmonie is dat zij mensen weet te verbinden. Jong en oud, introvert en extravert, hoog- en laagopgeleid. Door samen te spelen – ieder vanuit zijn eigen rol, met zijn eigen instrument en zijn persoonlijke kwaliteiten – ontstaat er muziek. Muziek die zich gaandeweg ontwikkelt tot iets waar de muzikanten trots op zijn, en waar het publiek plezier aan beleeft.

Zoals de harmonie verbindt, zo willen wij de leefwereld van de cliënt en zorgwereld verbinden. Zodat we, door naar elkaar te

luisteren en met elkaar af te stemmen, komen tot een harmonieuzer samenspel.

Een mooi voorbeeld waarin die verbinding naar voren komt, is de thuiszorg van zorggroep Maas & Waal. Onze thuiszorgmedewerkers spreken letterlijk de taal van de cliënt en kennen (vaak persoonlijk) zijn sociale netwerk. Daardoor kunnen zij gemakkelijk bruggen slaan. Naar de professionele achterban die ingeschakeld kan worden indien er complexe problemen ontstaan, en naar het sociale netwerk rondom de cliënt voor andersoortige vragen. Dat geeft een gevoel van ‘zeker en dichtbij’.

Enkele gemeenten in het Land van Maas en Waal beoordeelden die meerwaarde anders en gunden de hulp in de huishouding aan regionaal en landelijk werkende organisaties. Dat is jammer. Het maakt, naar onze mening, het aangaan van de lokale verbindingen lastiger. We timmeren desalniettemin onverminderd ambitieus aan de extramurale weg en – mede door de nieuwe jasjes – beter zichtbaar!

Naast de beweging van binnen naar buiten zijn er ook initiatieven die het tegenovergestelde

doen. Het werven van vrijwilligers bijvoorbeeld. Het brengt de buitenwereld binnen de ‘muren’ van onze organisatie. En daarmee ook alledaagse oplossingen voor vaak alledaagse vragen. De door zorggroep Maas & Waal ontwikkelde Talententour volgt dezelfde beweging. Dit kennismakingsprogramma met de zorg, dat uitzicht biedt op een officiële opleiding met baangarantie, hebben we opgestart om onze ‘harmonie’ ook in de toekomst van voldoende goede ‘muzikanten’ te verzekeren. Oorspronkelijk was het programma bedoeld voor mensen met een ww-uitkering, meestal zonder ervaring in de zorg. Wegens groot succes is de doelgroep vorig jaar verbreed naar mensen in de bijstand. Soms komen beide initiatieven samen in één persoon. Iemand die zich op eigen initiatief aanmeldt voor vrijwilligerswerk, haar talent voor de zorg ontdekt en inmiddels geselecteerd is voor de Talententour. Het bevestigt de vergelijking met de plaatselijke harmonie: iedereen is welkom bij zorggroep Maas & Waal.

Hoe wezenlijk dat is, laat zich natuurlijk het best illustreren in relatie tot cliënten. De Liederentafel

– een initiatief van lokale vrijwilligers, begeleid en uitgevoerd in nauwe samenwerking met activiteitenbegeleiders – trakteert de cliënten van St. Elisabeth en hun familieleden maandelijks op een bruisende meezingavond. Een muzikaal feest waar heel Elisabeth voor uitloopt. Zonder de bijdrage van talloze vrijwilligers (in het bijzonder de leden van het koor Trug in de tèt) die cliënten ophalen en weer terugbrengen naar hun woning, consumpties rondbrengen en muziek maken, zou een avond als deze niet kunnen bestaan.

Een ander geweldig initiatief is de jaarlijkse ijstraktatie van de stichting Vrienden van St. Elisabeth. Werden de ijsjes voorheen uitgedeeld in de woningen van onze cliënten, vandaag de dag worden medewerkers en vrijwilligers gemobiliseerd om samen met cliënten wandelend naar de ijs-salon in het dorp te gaan. Een ijsje eten is op zich al lekker, maar zittend in de zon op een kleurrijk terras wordt het een ervaring op zich. Het is waar *Zien Doen Beleven* en *Stap voor stap* samenkomen op het pad naar ons eigen geluid.

Op een terras in de zon
smaakt een ijsje toch het lekkerst

**Hier wist ik het:
de zorg,
daar wil ik
bij horen**

**Oranje is...
team Thuiszorg zMW**

Nawoord

Evenals de afgelopen jaren in Nederland wordt ook dit jaar getekend door een instabiele economie. Het begrotingstekort loopt op, het consumentenvertrouwen daalt en de werkloosheid stijgt. Omstandigheden waardoor het vocabulaire van de politiek niet verder lijkt te komen dan de 'b' van bezuinigingen.

Ook de zorg ontkomt niet aan bezuinigingen. Met zorgkosten die opnieuw zijn gestegen en een vergrijzing die zijn hoogtepunt nog niet heeft bereikt, kan dat ook niet anders. Maar is bezuinigen alleen voldoende? Op dit moment wordt de discussie over de zorg verengd tot een boekhoudkundige rekensom. Terwijl zorg zo veel meer is dan een kostenpost waarop je kunt besparen.

Zorg is iets waar we zuinig mee, en vooral ook zuinig óp moeten zijn – zorg is een kostbaar goed. Maar zorg is ook iets wat bijdraagt aan welzijn en heeft daarmee meerwaarde voor de maatschappij. Dit jaarverslag laat daar voorbeelden genoeg van zien. In ons zorgstelsel, dat uitgaat van een aanbod- en budgetgedreven structuur, lijkt nauwelijks ruimte voor die meerwaarde. Want wat is de economische waarde van welzijn? En, in het verlengde daarvan, wat betekent dat voor ons zorgstelsel? Vragen die ons allemaal aangaan.

In een welvarend land als het onze moet het mogelijk zijn om te genieten van een mooi leven. Ook wanneer je oud en hulpbehoevend bent. Binnen zorggroep Maas & Waal zijn we er ervan overtuigd dat de weg die we twee jaar geleden zijn ingeslagen – terug naar de cliënt, terug naar eenvoud waar het kan, terug naar zelf- en samenredzaamheid – niet alleen meerwaarde heeft voor de cliënt en zijn welzijn, maar ook leidt tot toekomstbestendige zorg. Zorg die economisch verantwoord is, die in de toekomst betaalbaar blijft. Zorg die past bij ons beeld van maatschappelijk verantwoord ondernemen en die een gezonde balans kent tussen duurzaamheid en menselijke maat.

We leven in een tijdperk waarin het woord crisis geen omslagpunt aanduidt, maar een continue staat van verandering is. Het is in deze tijd dat we op weg zijn naar een eigen geluid. Een toekomstbestendig geluid, waar ieders individuele klank bijdraagt aan een harmonieus geheel.

pagina 20/21

Sinds jaar en dag trakteert de Stichting Vrienden van St. Elisabeth de cliënten in de zomer op een heerlijk ijsje. Werd die verkoelende traktatie voorheen uitgedeeld in de zorglocatie, tegenwoordig krijgen de cliënten een cadeaubon van de ijssalon om de hoek. Die bon gaat vergezeld met de uitnodiging om zelf (individueel of gezamenlijk met medewerkers of vrijwilligers) hun ijsje te gaan uitkiezen. Daarmee geven de Vrienden van van St. Elisabeth niet alleen een lekker ijsje, maar tevens een leuk uitstapje. Want waar smaakt een ijsje nu lekkerder dan op een gezellig terras in de zon?

pagina 22/23

“Als ik hier doorheen kom, ga ik de zorg in.” Dat zei Gullu Pester toen zij ernstig ziek werd. Tweeënhalfjaar later belde ze naar Alde Steeg om te vragen of ze vrijwilligerswerk kon doen. Bij de ingang van de zorglocatie wist ze: hier wil ik bij horen. Binnen enkele weken had ze zich onmisbaar gemaakt. Door collega's werd ze gewezen op de Talententour, een kennismakingsprogramma met de zorg bedoeld voor mensen met een ww- of bijstandsuitkering. Ze werd toegelaten. Met zicht op een officiële opleiding en een baan in de zorg ziet de toekomst er zonnig uit. Voor Gullu én dankzij mensen zoals zij ook voor zorggroep Maas & Waal.

pagina 24/25

Hoewel het team Huishoudelijke hulp thuis van zorggroep Maas & Waal door een verloren aanbesteding afscheid heeft moeten nemen van een deel van de collega's en cliënten, blijft het team Huishoudelijke hulp thuis net als het team Thuiszorg met een ongekende dosis optimisme aan de weg timmeren. De witte hesjes zijn symbolisch aan de wilgen gehangen, maar opvallend gekleurde oranje bodywarmers zijn ervoor in de plaats gekomen. Ze maken het vertrouwde beeld van goede zorg in de nabijheid nog herkenbaarder. Binnenkort weet iedereen: oranje is team Thuiszorg zMW.

Foto: De Liederentafel – een muzikaal feest mede uitgevoerd door vrijwilligers – trakteert cliënten van St. Elisabeth en hun familieleden maandelijks op een bruisende meezingavond.

Zorggroep Maas & Waal is een zorgorganisatie die een compleet en samenhangend pakket van diensten aanbiedt op het gebied van wonen, welzijn en zorg vanuit de locaties St. Elisabeth in Beneden-Leeuwen, Waelwick in Ewijk, De Kasteelhof in Druten, Alde Steeg in Beuningen, Huize Henricus in Wamel, Overmars in Winssen, de verpleegunit De Hulsen in Nijmegen en vanuit het zMW thuiszorgteam.